De Panorama
# Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 9 - 29 FEBRUARI 1952



Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.



Liefe Oom en Tante.
Ik maak het goed.
Hier is een foto
van me en mein
friend Ratchar, de
tijger. Groete
van Sjors!

EEN BRIEF MET EEN VERRASSING!

# WAT HET MAANTJE ZAG . . .



Het was nacht geworden. Het maantje, dat overdag altijd slaapt, hoog boven in de wolken, werd wakker en ging eens kijken of het al donker genoeg was om op te staan. Ja, hoor, het kon nu wel opblijven, want het zag de sterren ook al in de lucht. En de zon was nu helemaal weg. De zon was natuurlijk gaan slapen, die was moe van het schijnen de hele dag.

Hè, dacht het maantje, wat sta ik hier fijn in de wolken. Ik kan alles zien, wat er op straat en in de huizen gebeurt. En het lachte van plezier en zijn hele gezicht werd er ból van. Wacht, dacht het maantje weer, ik ga eerst maar eens mooi de straten afschijnen, want misschien . . . . misschien zijn er wel grote mensen of kinderen verdwaald. Als ik dan op de weg schijn, kunnen ze hun huis wel weer vinden. Vast wel.

Ja, dat ging het maantje doen, en als het dan tóch op de straten scheen, kon het geluk weleens door de ramen van de huizen naar binnen kijken. Dan kon het zien, of de kinderen allemaal al in bed lagen en dan kon het misschien ook wel eventjes kiekeboe met hen spelen om de hoek van het raam.

Maar het maantje zag, dat er geen kinderen meer wakker waren. Ze sliepen allemaal, want het was ook al zo laat, het was al midden in de nacht. Als het maantje kiekeboe wilde spelen, moest het zélf maar eens een beetje vroeger wakker worden, hoor! En het dacht: dan morgennacht maar. En het scheen weer verder. Langs de huizen, langs de straten, door het hele dorp, door de hele stad en óveral. En overal waar het kwam, werd het licht op de weg.

Maar opeens — wat hoorde het daar? Het maantje hield zo maar even op met schijnen om nog beter te kunnen luisteren. O, het was muziek, een heel vrolijk wijsje. Waar kwam dát nu vandaan?

Wacht, dáár . . . . daar was een bos. Het maantje zou eens even door de bomen gaan schijnen, want misschien zou het wat zien. En toen het recht boven het bos stond en heel erg door de bomen ging schijnen, toen . . . . toen ging het heel hard lachen. En toen werd zijn gezicht nog boller.



Want midden in het bos stond een heel leuk kereltje op een viool te spelen. Het maantje zag zó wel, dat het een verklede kabouter was, want hij had zijn kabouterlaarzen nog aan. En hoor, nu ging het kereltje ook nog zingen:

*Wie komt er bij me zingen?*
*Wie komt er bij me springen?*
*Ik speel heel leuke liedjes*
*En mooie melodietjes.*
*Mijn muziek maakt ieder blij.*
*Kom, wie danst er nu met mij?*

Het maantje stond héél stil om maar beter te kunnen luisteren. Wat klonk dat mooi! En wat speelde dat kereltje toch prachtig! Zou er nu niemand komen? Zou niemand het horen in het bos? Het maantje keek en keek. En het scheen nog maar beter. Dan konden de dieren in het bos het kereltje vlugger vinden.

Want ja, ja, kijk, daar kwamen ze al. De vogeltjes uit de bomen en de eekhoorntjes en de haasjes en de konijntjes. En daar kwamen ook nog een hond en een haan. Nee, maar, wat hadden ze zich allemaal mooi gemaakt! Want ze dansten ook zo graag. Ze pakten elkaar beet en draaiden in de rondte, terwijl het kereltje maar op zijn viool speelde. O, wat was het leuk om daarnaar te kijken, vond het maantje. En wat hadden de dieren een pret!

Kijk, nu gingen er vier vogeltjes met elkaar dansen. Ze draaiden maar rond. Ze wipten nu eens op het ene pootje en dan weer op het andere. En ze hielden elkaar vast om niet te vallen. En hoor, ze floten nu ook met de muziek mee. Zó fijn vonden ze het om rond te springen en zó mooi vonden ze de muziek. Alle andere dieren stonden er in een kring om heen om maar beter te kunnen zien. En iedereen vond het prachtig en héél knap van de vogeltjes, zó mooi te kunnen springen en zingen.

Toen opéens . . . . o, wat schrokken ze allemaal! Opéens, zo maar midden onder het dansen, hoorden ze een stem. En die stem zei, heel hóóg:

„Die éne danst niet goed, die is uit de maat!"

Het kereltje en de vogeltjes hielden van schrik op met spelen en dansen. Ze wilden allemaal zo maar heel hard weghollen naar hun huisjes. Maar toen riep het kereltje heel hard:

„Wie zegt dat? Wie is daar?"

„Ik!" riep het stemmetje weer, „ik heb het gezegd . . . ."

Alle dieren en het kereltje keken naar de plek, waar de stem vandaan kwam. Eerst zagen ze niets, maar toen ze goed keken, ja, toen zagen ze achter een dikke boom een héél klein kaboutertje.

„Kom eens hier!" riep het kereltje. „Waarom kruip je zo weg?"

Het kaboutertje kwam langzaam



dichterbij, tot het vlak bij het kereltje stond.

„Ik.... ikke.... ikke hoorde muziek in het huis waar ik woon. Nou, en toen wilde ik zo graag luisteren.... En toen.... toen kwam ik hier en zag ik de dieren dansen.... en toen.... toen zag ik, dat dat ene vogeltje verkéérd danste. Want het danste op een andere poot dan de andere vogeltjes."

„Maar waaróm dan?"

„Omdat.... omdat ik zo'n lange neus heb. En omdat ik me overal mee bemoei. Daarom hebben mijn vader en mijn moeder me Langneus genoemd."

Alle dieren begonnen hard te lachen en het kereltje zei:

„Nou, dat is een goede naam voor jou, hoor! Het is helemaal niet erg, als de vogeltjes niet gelijk dansen.



„Hoe heet jij?" vroeg het kereltje aan het kaboutertje.

„Ikke.... ikke heet Langneus, meneer."

„Lángneus!" zei het kereltje, „ha! Waarom Lángneus? Wie heet er nu zo?"

„Iedereen noemt me zo," zei het kaboutertje.

Ik speel voor de dieren om ze blij te maken. En daarom dansen en springen ze ook. Nietwaar, dieren?" vroeg het kereltje.

En alle dieren schudden héél hard met hun kop van ja.

„Wat zullen we met hem doen?" vroeg de muzikant.

Alle dieren dachten diep na en keken heel ernstig. Ze kregen rimpels in hun hoofd van het denken:

„Jij, met je lange neus, ga jij maar gauw naar je huis terug. En voor straf moet je áltijd lopen waarheen je neus wijst, hoor!"

Het kaboutertje holde hard weg op zijn kleine beentjes en de dieren klapten hard in hun pootjes. En de hond ging er zelfs mooi voor zitten. Zijn ene poot tegen zijn kop.

Het kereltje nam zijn viool weer op en begon te spelen. Alle dieren pakten elkaar vast en dansten weer rond. En ook de vogeltjes deden weer mee en het kereltje zong:

*O, wat zijn we blij.*
*O, wat zijn we blij,*
*Dat onze neus van voren zit*
*en niet opzij!*

Kukelekuuu, kukelekuuu! kraaide de haan opeens. Kukelekuu, de nacht is voorbij. Vooruit, gauw naar huis terug!

En wég liepen de dieren. De haasjes en konijntjes, ruts, ruts, weer onder de grond. En de vogeltjes en eekhoorntjes weer gauw in de bomen. En de hond en de haan weer naar hun baas. En het kereltje weer naar zijn huisje.

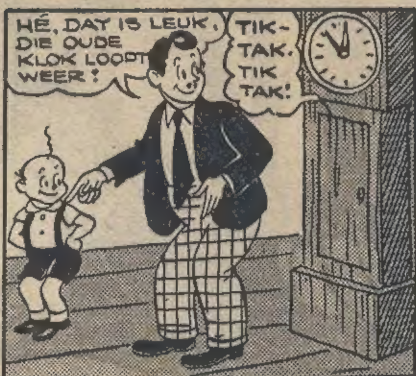
„Hè," zuchtte het maantje, „wat is die nacht gauw voorbij. Jammer, dat het al weer dag begint te worden. Het was nét zo mooi in het bos. Maar o, wat heb ik een slaap! Hè, ik zie er wit van, ik kruip maar gauw weer in de wolken. Want kijk, daar komt de zon ook al weer."

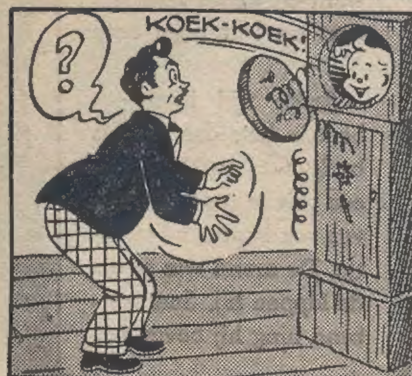
En wég was het maantje. Verdwenen in de wolken.

E. v. d. B.

## UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS



# Noortje's schaatsen



*Sinterklaas had voor ons Noortje*
*Een paar „Noren" meegebracht;*
*„Daarmee," zei ze tegen Doortje,*
*„Rijd ik morgen op de gracht."*

*Maar toen Noortje d'andere morgen*
*Fluks een blik wierp op de lucht,*
*Liep haar hartje vol met zorgen.*
*„Och, wat jammer!" klonk haar zucht.*

*Want de regen viel bij stromen*
*En de wind gierde om het huis,*
*Zwiepte 't hout der kale bomen.*
*Nee, dacht Noortje, da's niet pluis.*

*„Kijk eens 's avonds, in het donker,*
*Naar de sterren en de maan;*
*Staat de lucht dan vol geflonker,*
*Dan zal 't weldra vriezen gaan,"*

*Zo zei moeder tegen Noortje:*
*En als 't uur van slapen slaat,*
*Gluurt Noor door 't gordijnenpoortje,*
*Of de maan te blinken staat.*

*Maar de lucht bleef al maar druilen.*
*Neen, er kwam geen schaatsenpret.*
*Toen heeft Noortje — zonder pruilen —*
*'r „Noren" in het vet gezet.*

*S.*

## LEERRIJKE LESSEN

## DE VOS EN DE AREND

Een vos en een arend waren overeengekomen om, wat er ook mocht gebeuren, altijd de beste vrienden te blijven.

De arend hield zich echter niet aan die afspraak, want toen de vos op zekere dag uit de buurt was, maakte de arend van de gelegenheid gebruik om een heel stel jonge vosjes op te ruimen. De oude vos zag nog net, toen hij terugkwam, hoe de arend het laatste kleine vossenjong meesleurde.

Janken en schelden hielp de vos geen zier, want de arend had zijn nest op een hoge rots.

Enige tijd later gebeurde het, dat de vos bezig was stukken van een geit te roosteren boven een knappend vuurtje. De arend was er als de kippen bij. Snel wiekend hing hij boven het lekkere gebraad, pikte vlug een stuk geit weg en vloog er mee naar zijn nest, waar zijn jongen met opengesperde hongerbekken al zaten te wachten. Maar er was iets, dat de arend in zijn haast niet had gemerkt. Een paar stukjes gloeiende houtskool waren aan het geitenvlees blijven hangen, kwamen mee in het kurkdroge nest en zetten het in lichterlaaie.



En daar gingen de arendsjongen. Ze waren te klein om te vliegen en de vlammen beletten de arend ook maar iets te doen.

De vos zat aan de voet van de rots te kijken. De arendsjongen hadden zich over de rand van het nest gewerkt en tuimelden voor de voeten van de vos, die ze gretig verslond.

Zo kwam aan de vriendschap tussen de arend en de vos een einde, doordat trouweloosheid de weg daartoe had effen gemaakt. Wie zijn vrienden in de steek laat of — wat nog erger is — hun achter hun rug om een lelijke poets bakt, kan er vast van op aan, dat hij of zij een schuld op zich laadt, die vroeg of laat betaald zal moeten worden.

# ONZE WONDERE WERELD

## UIT HET RIJK VAN DE HALFAPEN

DIT ZIJN ZOOGDIEREN DIE WEL HANDEN EN VOETEN HEBBEN ZOALS EEN AAP, MAAR EEN ANDERE KOP.



HET VINGERDIER OF AYE-AYE HEEFT EEN RONDE KOP EN LANGE VINGERS EN TENEN. HIJ IS EEN PRIMA KLIMMER EN SPRINGER.



DE INDRI UIT MADAGASCAR WORDT WEL EENS AFGERICHT VOOR DE VOGELJACHT. HET GELUID, DAT HIJ MAAKT, LIJKT OP HET HUILEN VAN EEN BABY.



DE DWERGGALAGO IS AMPER 25 CM LANG. HIJ WEET PRECIES WANNEER ZIJN BAAS THUISKOMT, SCHUIFT DE GORDIJNEN OPZIJ EN KIJKT ONGEDULDIG UIT OF HIJ ER NOG NIET IS.



ZO SLAAPT EEN POTTO IN DE BOSSEN VAN WEST- EN OOST-AFRIKA. EEN GEMOEDELIJK DIER EN GEMAKKELIJK TE TEMMEN, ZOALS DE MEESTE VAN ZIJN SOORTGENOTEN.



DE SPOOKMAKI ZAL NOOIT TWEE KEER VAN HETZELFDE WATER DRINKEN. HIJ IS ZEER AANHANKELIJK EN BEDELT GEWOON OM LIEFKOZINGEN.



DE LORI IS MAAR 25 CM LANG EN EEN NACHTDIER. HIJ SLAAPT OVERDAG EN LAAT ZICH DOOR NIETS STOREN.

# Van een klein meisje, *dat dikwijls bang was*

Kennen jullie Lieneke? Nee natuurlijk, hè? Nu, dan zal ik jullie over haar vertellen.

Lieneke was een heel klein blond meiske van acht jaar en Lieneke had een heleboel broertjes en zusjes; vijf broertjes en vijf zusjes had Lieneke. En van al die kinderen was Lieneke nu precies de middelmoot, en misschien was het wel juist dáárdoor, dat ze een klein beetje anders was dan al die luidruchtige broertjes en zusjes van haar. Want Lieneke was een heel kalm kindje, dat rustig in een hoekje kon zitten spelen en lang niet altijd te vinden was voor dolle stoeipartijen in huis of tuin.

En nu moet ik jullie nog iets van Lieneke vertellen, iets, dat eigenlijk wel een beetje naar is. Lieneke was vaak bang. Bang voor allerhande dingen, ja, voor de gekste dingen, waar ze helemaal niet bang voor hoefde te zijn. Voor Lieneke zelf was dit wel het allernaarst, maar Lieneke had een heel lieve moeder, en Lieneke's moeder hielp haar met te leren niet meer bang te zijn. En nu moeten jullie niet denken, dat dat zo maar ineens ging, hoor, o nee. Dat kostte Lieneke heel wat moeite, maar ze deed echt flink haar best. En dan zei haar moeder soms: „Je zult eens zien, wat jij nog eens een flinke Lien wordt," en dan gaf ze Lieneke een knipoogje en dan voelde Lieneke zich zó blij, dat ze dacht: Nu hoef je nooit meer ergens bang voor te zijn.

Het was een hele tijd erg goed gegaan en moeder kreeg gelijk: Lieneke werd echt flink. Maar één keer is er toch nog met Lieneke iets gebeurd, nu, dat was me iets moois, hoor. Luister maar eens:

Het was Kerstvacantie en erg slecht weer. 's Morgens na het ontbijt zei moeder: „Zeg, jongens, als jullie vanmorgen eens op zolder gingen spelen, dan kan ik een beetje opschieten, en als ik dan vlug klaar ben, kunnen we vanmiddag nog een uurtje een spelletje doen."

De kinderen vonden het allemaal een goed idee en holderdebolderden met z'n allen naar boven. Op de zolder hadden ze altijd wel plezier. Ze begonnen om beurten te schommelen, maar doordat ze met zovelen waren, was de aardigheid er al gauw af en besloten ze verstoppertje te gaan spelen. Op de zolder stond rommel genoeg waar je achter kon kruipen. Jan zou hem het eerst zijn en ze gingen allemaal op zoek naar een goed plaatsje. Lieneke voelde er niets voor om achter de koffers en kisten te kruipen; stel je voor, dat er muizen zaten, jakkes ... en ze bedacht, dat ze zich het best kon verbergen op de slaapkamer van Jan, die ook op de zolder was. Maar op de kamer van Jan vond ze niets waar ze achter kon zitten. Wat nu .... ? O, ik weet het, dacht Lieneke, ik kruip onder het bed en trek de sprei een eindje omlaag. Nou, dan kan hij lang zoeken .... En meteen begon Lieneke zich onder het bed te wurmen.

Ze lag er een poosje onder en hoorde Jan over de zolder scharrelen. Greetje was al gezien en Joop ook en straks had hij Leo natuurlijk ook in de gaten .... en .... „O .... o .... o .... help! help!" gilde Lieneke opeens, „hellep! .... hellep ...."

Ze vlóóg onder het bed vandaan, rende de zolder over en sprong met twee, drie treden tegelijk de trap af, de gang over, weer een trap af, al maar gillende, tot ze beneden was. En achter haar aan holden alle kinders, verschrikt, niet wetende, wat er nu precies aan de hand was ....

Moeder keek verbaasd naar Lieneke's angstige gezichtje.



„Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd? Toe, Lieneke, zeg eens op, wat hebben jullie uitgevoerd?"

Lieneke kon eerst geen woord uitbrengen, maar eindelijk kwam er met horten en stoten uit: „Er zit een héél groot, vies beest onder Jan z'n bed ...."

„Ach, kom, daar geloof ik niets van," zei moeder.

„Heus, moeder, gaat u maar kijken, een groot, griezelig beest ...."

„Nu, kom maar mee, dan gaan we samen kijken," zei moeder, en ze pakte Lieneke bij haar hand en zo gingen ze naar boven. Moeder voelde Lieneke's hand trillen in de hare en zei:

„Kom, Lieneke, niet bang zijn, hoor, we zijn toch met z'n tweetjes; zullen we soms de mattenklopper meenemen .... ?"

Toen ze voor Jan's bed stonden, tilde moeder de sprei op en ging op haar knieën voor het bed liggen en keek .... Niets te zien!

„Nu, Lien, waar zit die olifant?" zei moeder. „Ik zie niets ...." Maar gelijk dat moeder dat zei, zag ze iets bewegen. Moeder keek, greep iets, en .... o .... o .... o, die Lieneke-Moeder lachte zich opeens krom. „O, Lien, wat een domoor ben je toch, kijk nu eens ...." En moeder had een grote stofpluis in haar hand, die was gaan bewegen door het optillen van de sprei. „Daar ben jij nu zo bang voor geweest ...."

Lieneke lachte, maar nu wel een beetje van verlegenheid.

Toen ze met moeder beneden kwam en moeder het verhaal vertelde, hadden al die broertjes en zusjes van Lieneke natuurlijk reuzenpret, en Lieneke lachte héél hard mee, want ze vond zichzelf nu toch wel een malle meid, die voor een stofpluis op de loop ging ....

Na deze keer heeft Lieneke nooit meer zo dom gedaan en ze is heus héél flink geworden. En ze is nu geen Lieneke meer .... Weet je hoe ze nu heet? Ze heet juffrouw Jacqueline en is de juffrouw van de kleuterschool; ieder jaar vertelt ze daar aan de kleutertjes van dat kleine, domme Lieneke, dat bang was voor een stofpluis .... A. R. M.

# WAT ZEGT MIJN NAAM?

## IJSBRAND, UGE EN HILKJE

Nu we toch met Friese voornamen bezig zijn," aldus meester in het namenkwartiertje, „kunnen we er ook nog een paar behandelen, die wel niet alleen, maar toch bij voorkeur in Friesland gebruikt worden. Het zijn de mansnamen IJsbrand en Uge en de vrouwennaam Hilkje.

Laten we aan de dames de voorrang geven en met Hilkje beginnen. Hilkje, Hilletje of Hillegje heeft een pendant in de mansnaam Hille, waarvan we de achternaam of familienaam Hillen hebben gekregen. Al die namen zijn afkomstig van de Oudgermaanse naamstam hildi, wat gevecht betekent. Het zijn roepnamen voor volle namen als Hildegardis, Hildegundis, Hildebert, Hildebrand en andere, en ze hebben alle in betekenis iets met strijd te maken. Hildegardis betekent ongeveer: goed toegerust voor de strijd; Hildegundis of Hildegonde betekent in allebei de naamdelen gevecht en wil dus zo iets zeggen als dappere strijdster: Hildebrand is: zwaard voor het gevecht, in namen dus: flink strijder; Hildebert betekent: schitterend in het gevecht.

IJsbrand, waarin we hetzelfde brand ontmoeten als in Hildebrand, heeft niets met ijs te maken; het eerste lid van de naam is het Keltische isarn, Oudgermaans is, isal, isan: ijzer en roept de gedachte op aan hardheid en glans. IJsbrand is dan hard, glanzend zwaard en brengt tot uitdrukking, dat de drager van die naam in de strijd moge optreden als iemand, die het harde, flitsende zwaard op voortreffelijke wijze hanteert.



Uge is hetzelfde als Huge, Huig, Hugo, en Hugo is weer de roepnaam van Hugobert met zijn verschillende vormen als Huibert, Huibrecht, Hubert en Hubertus. Van Huibrecht en Huibert kregen we de roepnaam Huib, van Hubert en Hubertus Huub, zodat Uge dezelfde naam vertegenwoordigt als Huib en Huub. De betekenis van Hugobert heb ik vroeger al eens verteld. Degenen, die een lijstje van de behandelde namen hebben aangehouden, zullen achter Hugobert vinden: schitterend van verstand. De afkortingen van Hugobert geven verschillende algemeen bekende familienamen; we noemen onder andere: Huibers, Hubers en Huigen."

# UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

## DE VIER HEEMSKINDEREN

*(Vervolg)*

Toen er geen einde kwam aan het moorden en plunderen, besloot keizer Karel radicaal in te grijpen en hij riep zijn voornaamste vazallen voor het gerecht. Het gevolg hiervan was, dat Haymijn's geslacht uit het land werd verbannen.

Of de Haymijns en hun volgelingen zich thans aan de keizer onderwierpen? Ver van dat. Ze namen halsover kop de vlucht en lieten al hun bezittingen in de steek, met het gevolg dat zij, daar zij toch moesten leven, aan de kost trachtten te komen met vechten en roven. Aldus kwam het van kwaad tot erger. Zestien jaar lang voerden zij een waar schrikbewind over de streek, waar zij zich ophielden, en zij haalden hun brutale stukjes zelfs uit tot voor de poorten van Parijs.

Natuurlijk vonden de trouwe dienaars van keizer Karel dat op de duur erg vervelend, want ze konden op die manier nooit in vrede leven. Ze drongen er dus bij de keizer op aan het met de Haymijns op een accoordje te gooien. De keizer voelde er wel wat voor, maar Haymijn zelf was niet zo gemakkelijk te overreden. Eerst nadat hij negen keer zoveel goud zou krijgen als zijn vermoorde neef had gewogen en bovendien zou mogen huwen met de zuster van de keizer, de edelvrouwe Aye, gaf Haymijn toe.

De keizer vroeg vergiffenis voor de moord, die hij in drift had begaan, veertien dagen lang werd er bruiloft gehouden en iedereen dacht, dat alles nu wel in kannen en kruiken was. Wat kon Haymijn nog meer verlangen?

Ja, maar Haymijn kon de moord op zijn goede neef niet vergeten. Dat bleef hem dwars zitten en hij bleef er maar over piekeren.

En op een goeie dag....

*(Wordt vervolgd)*



# BAS EN BES

't Was een koude, regenachtige avond en Bas en Bes, de weggelopen wezen, waren nat en voelden zich ongelukkig. In een magazijn vonden ze eindelijk een plekje om te slapen.























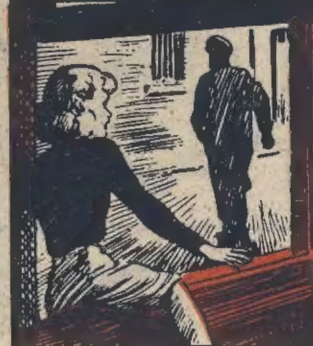












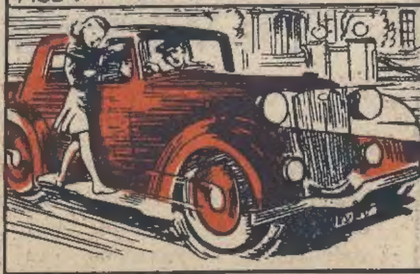


















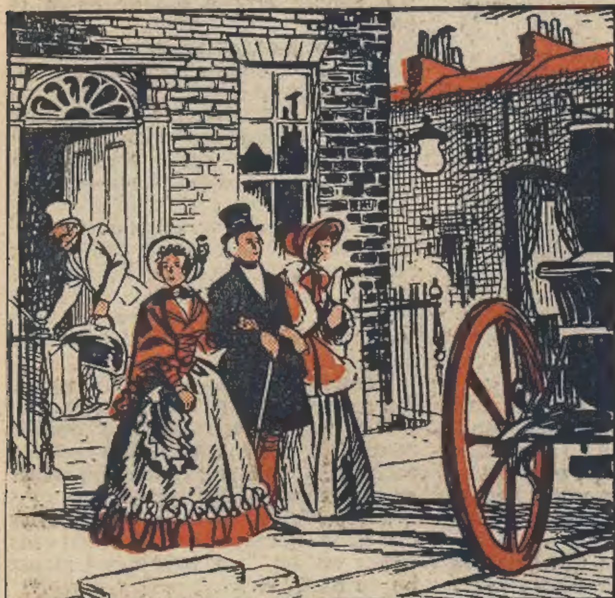





# KLAAS NIKKELBIE



NAAR HET BEROEMDE VERHAAL VAN CHARLES DICKENS.



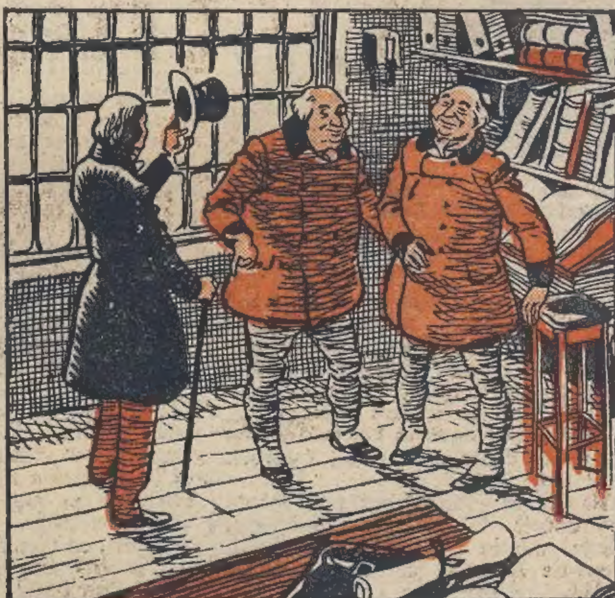
17. In Londen hoorde Klaas al gauw, hoe slecht zijn zuster Kate door hun oom Ralf, de geldschieter, behandeld was. Hij besloot onmiddellijk zijn moeder en zuster aan Ralf's macht te onttrekken en bezorgde hun een tehuis bij juffrouw la Creevy, een van mevrouw Nikkelbie's beste vriendinnen. Aan zijn oom Ralf schreef hij: „De weduwe van uw broer en haar dochter zien met verachting en met walging af van het onderdak, dat u hun geboden hebt."



18. Klaas had nu de zorg op zich genomen voor het onderhoud van zijn moeder en zijn zuster. Hij meende, dat het niet op zijn weg lag naar het toneel terug te keren; de inkomsten waren te wisselvallig en hij twijfelde aan zijn bekwaamheid als speler. Hij begaf zich naar een bemiddelingskantoor en terwijl hij de aanvragen van werkgevers om personeel stond te lezen, raakte hij in gesprek met een vriendelijke oude heer, die een uitstekende indruk op hem maakte.

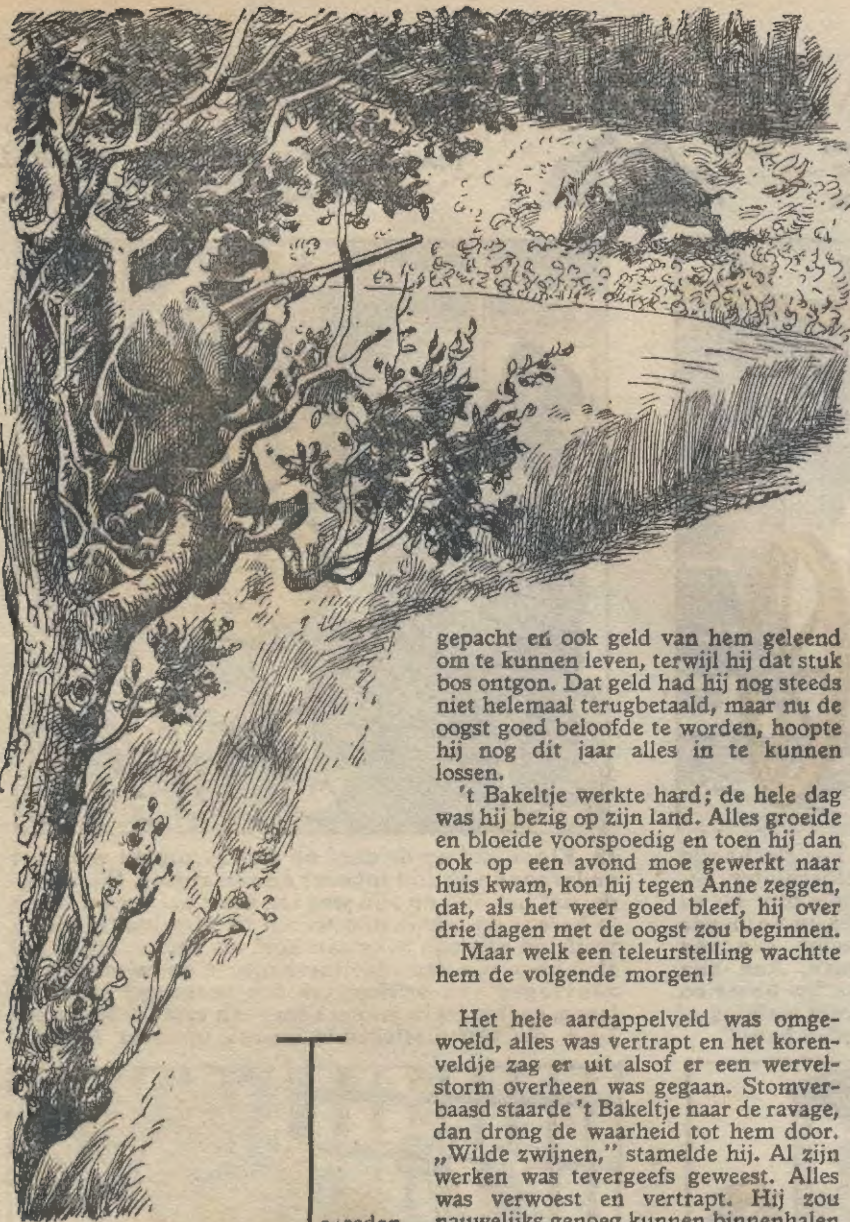



19. De oude baas scheen belangstelling voor Klaas te koesteren en stelde hem allerlei vragen. In gewone gevallen zou Klaas er zich wel voor gewacht hebben aan een onbekende mededelingen te doen over zijn persoonlijke aangelegenheden, maar deze onbekende was zo hartelijk, dat Klaas hem al zijn moeilijkheden vertelde. Daarop pakte het oude heertje hem bij de arm, duwde hem in een omnibus en zei: „Zeg nu niets meer; straks praten we wel verder!"



20. Hij nam Klaas mee naar de zakenwijk en bracht hem in een handelshuis, dat de naam droeg: „Gebroeders Cheeribel". In een der kantoren zag Klaas tot zijn verbazing een heer, die als twee druppels water leek op degene, die hem hier gebracht had. „Broer Ned," zei de eerste, „deze jonge vriend hier moet geholpen worden. We zullen naar zijn verklaringen een onderzoek instellen ter wille van hemzelf en ter wille van ons."

# BOONTJE



Tevreden aan zijn pijp lurkend, wandelde het keuterboertje Van Bakel — 't Bakeltje noemden de mensen van het dorp hem altijd — langs zijn velden.

„Dat belooft wat," mompelde hij, „dat wordt een goede oogst. Daar kan ik dan de pacht van betalen en ik houd nog wat over ook."

't Bakeltje bezat twee stukjes bouwland, op het ene verbouwde hij aardappels en op het andere tarwe.

Die veldjes lagen in het bos op een open plek, die hij zelf met hard werken ontgonnen had.

Aan de rand van dat bos, even buiten het dorpje Woudakker, stond zijn huisje, waarin hij tezamen met zijn vrouwtje Anne al jarenlang gelukkig leefde.

Ze hadden maar één grote zorg en die werd veroorzaakt door Rimpelzuur, de rijkste en tevens de gierigste man van het dorp.

Rimpelzuur gaf mensen, die geld nodig hadden, tegen hoge rente geld te leen. 't Bakeltje had jaren geleden, toen hij pas in het huisje aan de bosrand woonde, een stuk bos van hem gepacht en ook geld van hem geleend om te kunnen leven, terwijl hij dat stuk bos ontgon. Dat geld had hij nog steeds niet helemaal terugbetaald, maar nu de oogst goed beloofde te worden, hoopte hij nog dit jaar alles in te kunnen lossen.

't Bakeltje werkte hard; de hele dag was hij bezig op zijn land. Alles groeide en bloeide voorspoedig en toen hij dan ook op een avond moe gewerkt naar huis kwam, kon hij tegen Anne zeggen, dat, als het weer goed bleef, hij over drie dagen met de oogst zou beginnen.

Maar welk een teleurstelling wachtte hem de volgende morgen!

Het hele aardappelveld was omgewoeld, alles was vertrapt en het korenveldje zag er uit alsof er een wervelstorm overheen was gegaan. Stomverbaasd staarde 't Bakeltje naar de ravage, dan drong de waarheid tot hem door. „Wilde zwijnen," stamelde hij. Al zijn werken was tevergeefs geweest. Alles was verwoest en vertrapt. Hij zou nauwelijks genoeg kunnen binnenhalen voor eigen gebruik van de winter. En hij zou niet in staat zijn om zijn pacht te betalen.

Met koortsig gloeiende ogen, zijn knokige handen in zijn broekzakken tot vuisten gebald, stond hij wijdbeens voor zich uit te staren.

Hij zon op wraak; plots kreeg hij een idee. Resoluut draaide hij zich om.

Nadat hij zijn vrouw alles had verteld, ging hij aan het werk.

„Hier heb ik het opgehangen, geloof ik," mompelde hij; „ja, zie je wel." Hij pakte een oud, verroest jachtgeweer van een spijker.

„Juist, en hier staat de oliebus en er ligt zowaar nog wat poetskatoen bij ook." Dan daalde 't Bakeltje de gammele vlieringladder af, voorzichtig tastend of er geen sporten los zaten.

Beneden ontdeed hij het geweer van stof en spinrag en haalde het uit elkaar, terwijl hij Anne zijn plan vertelde.

Hij zou vannacht met zijn geweer bij zijn akkers op wacht gaan staan, want de zwijnen zouden ongetwijfeld terugkomen. Daarom had hij alles ook gelaten zoals hij het had gevonden. En als hij dan het geluk had om een zwijn te doden, dan zou hij misschien voor het vlees en de huid, als hij ze verkocht, nog genoeg krijgen om de pacht te betalen.

De gehele dag gebruikte hij om het geweer, dat onder de roest zat, schoon te maken en te oliën.

Tegen de avond wandelde hij naar het dorp om patronen te kopen. Iedereen was met hem begaan, toen hij van zijn ongeluk vertelde. Alleen Rimpelzuur niet.

„Hoe denk je je pacht nu te betalen?" vroeg hij met een wrang lachje. „Je denkt toch niet, dat ik tot het volgend jaar zal wachten?"

„Maak u maar niet bezorgd, dat komt wel voor elkaar," had boer Van Bakel gezegd.

Toen hij thuiskwam, had zijn vrouw een stevige maaltijd klaargemaakt.

Het was buiten intussen donker geworden. Zijn laatste pijp rokend zocht 't Bakeltje zijn spullen bij elkaar en trok extra-warme kleren aan.

„Nou, Anne," zei hij, „wees maar niet bang. Ik zal dat varkentje wel eens netjes wassen," en welgemoed stapte hij de nacht in.

Hij kon het pad nog juist onderscheiden. Hier werd het lichter. Juist, hier was het. Even kijken, ja, uit deze boom kon hij de hele akker overzien.

Hij zocht een gemakkelijk plaatsje uit op een dikke tak.

En nu maar wachten!

Het was anders wel donker vannacht.

Allerlei vragen spookten door zijn hoofd. Stt, wat was dat? Kraakte daar iets? Nee, dat was te zwak. Het zal een konijntje of een wezeltje geweest zijn.

Beneden hem scharrelde een egel in de struiken rond, op zoek naar buit.

Ha, de maan kwam op, nu kon hij alles beter onderscheiden.

Ergens ver weg klonk de kreet van een nachtvogel. Uit het struikgewas kwam een licht gepiep van een angstig muisje. Verder was alles stil en roerloos.

Plots schrok hij op. Nu meende hij toch werkelijk iets te horen. Een ver verwijderd gekraak kondigde aan, dat er iets in aantocht was. Opgewonden keek 't Bakeltje voor de laatste maal zijn geweer na en zette zich in postuur.

Daar hoorde hij weer iets. Nu maakte zich uit het duistere kreupelhout een zwaar log dier los. Een knaap van een zwijn was het.

Met een vergenoegd geknor begon het in de aarde te wroeten.

't Bakeltje legde zijn geweer aan. Hij kon horen, hoe het smakkende zwijn de aardappels stukbeet.

Zijn vinger kromde zich om de trekker; nogmaals keek hij over het vizier, dan trok hij af. Maar.... wat was dat nu? Een korte, droge klik was het enige, dat hij hoorde. Het geweer ketste!

Gehaast opende hij de grendel. O, maar wat was dat dom! Hij had vergeten het geweer te laden! Hij had er geen patroon ingedaan!

Ondertussen was het zwijn, ge-

## KOMT OM ZIJN LOONTJE

schrokken door de klik, gevlucht. Die zou vannacht niet meer terugkomen.

Ontmoedigd en vol zelfverwijt klauterde het verkleumde Bakeltje uit de boom.

Toen hij de volgende morgen met stramme benen opstond, was hij dieper in de put dan ooit.

Zijn oogst mislukt, en de enige kans om nog wat geld te krijgen had hij door eigen schuld voorbij laten gaan. Hij kon wel huilen van spijt. Elke dag kon Rimpelzuur aan de deur komen en hij bezat geen cent. Maar nadat hij gegeten had, kreeg hij toch weer moed.

Met een schop en een zak ging hij op weg om de overgebleven aardappels en halmen te verzamelen. Het viel hem toch wel mee; hij moest er nog vier zakken bij halen om alles te kunnen bergen.

Toen hij zo aan het werk was, kreeg hij plots een idee. Waarom zou hij nog niet een kansje wagen? Veel kon hij er niet mee verliezen.

Hij pakte een schop, zocht een geschikte plaats op en begon verwoed te spitten. Na enkele uren had hij een gat van wel drie meter diep en vier meter lang gegraven.

De wanden maakte hij netjes glad en hij stampte alles goed aan.

Over de kuil heen legde hij een paar lange dunne stammetjes en daarop maakte hij van takken en bladeren een dak. Nu strooide hij over de gehele kuil aarde, zodat niets er op kon wijzen, dat dit een verraderlijke valkuil was.

Zo! Nu wat aardappels er op, als lokaas, en de zaak was klaar.

De volgende morgen kroop 't Bakeltje al vroeg zijn bed uit, kleedde zich haastig aan, pakte zijn geladen geweer en rende de deur uit.

Uit de verte vertelde de verwarde hoop takken hem al, dat het zwijn teruggeweest was.

Zou het in de valkuil zitten? Had hij wel diep genoeg gegraven? Met een bonzend hart liep hij er behoedzaam heen, zijn geweer in de aanslag, maar niets verraadde, dat de kuil werd bewoond.

Met trillende knieën gluurde 't Bakeltje over de rand.

Boem, hij schrok er van. Het leek wel of de hel was losgebroken. Met een woedend geknor rammeide het zwein de wanden van zijn kooi. De grond trilde.

't Bakeltje schouderde zijn geweer. Whamm! Het schot weerkaatste tegen de bosrand.

Het zwijn wentelde zich nog een keer om, dan was het dood.

Dol van vreugde danste het Bakeltje om de kuil heen, dan rende hij als een bezetene naar huis, over zijn eigen benen struikelend.

Haastig at hij wat, terwijl Anne naar buurman ging om te vragen of hij hen wilde helpen om met zijn paard en wagen het wilde zwijn te halen.

Met moeite konden ze met zijn drieën het zwijn op de wagen tillen. Het was een oud, reusachtig groot dier; alleen was het jammer, dat het zo mager was. Het was blijkbaar uitgehongerd geweest.

Dat was een tegenvaller, want er was niemand, die het vlees wilde kopen. Voor de huid had de schoenmaker wel wat over.

Het viel nog niet mee voor 't Bakeltje om die dikke huid er af te halen, maar eindelijk hing hij hem met een voldaan en trots gezicht in een boom om te drogen.

Maar....

Terwijl zijn vrouw naar het dorp was en 't Bakeltje na alle vermoeienissen een uiltje knapte, kwam er een dief, die, jaloers op 't Bakeltje, de huid uit de boom haalde en er mee verdween.

Toen 't Bakeltje ontwaakte, was Anne al thuis.

„De schoenmaker wil voor de huid wel vijftig gulden geven," zei ze, „maar waar heb je hem eigenlijk gelaten?"

„Hij hangt in de boom achter het huis."

„In de boom? Maar ik heb niets gezien," riep Anne uit met een ongerust gezicht.

„Dan.... dan, maar hij moet er zijn," zei 't Bakeltje, terwijl hij de deur uitrende.

Op de drempel bleef hij stokstijf staan. „Hij is weg! Hij is gestolen," bracht hij er met moeite uit.

„En, heb je de huid al gevonden?" vroeg zijn buurman, toen 't Bakeltje langs zijn huis kwam.

„Nee, nog niet," antwoordde hij toonloos. „Gisteren is Rimpelzuur voor de vierde keer geweest. Ik heb nog één week uitstel kunnen krijgen."

„Geef de moed nog maar niet op," zei de buurman, die medelijden met het arme boertje had, „Weet je, dat Rimpelzuur duizend gulden verloren heeft? Als je ze vindt, krijg je honderd gulden beloning."

„O," antwoordde 't Bakeltje zonder belangstelling, „dat is anders helemaal zijn gewoonte niet."

Dan nam hij afscheid.

Toen hij zo vol sombere gedachten met zijn hoofd naar beneden gericht over 't veld dwaalde, zag hij ineens iets liggen. Hij schopte er tegen. Het leek wel een portefeuille. Als dat eens.... Ja, het wás een portefeuille. Die moest Rimpelzuur verloren hebben. Honderd gulden beloning! Hij rende naar huis, knapte zich wat op en begaf zich naar het huis van de geldschieter. 't Bakeltje overhandigde hem de nog ongeopende portefeuille.

„Alstublieft," zei hij, „hier is het geld, dat u verloren hebt."

„Hm," zei Rimpelzuur alleen maar, de portefeuille openend. „Honderd, twee-, drie-,.... acht-, negenhonderd gulden zijn er maar in. En er behoren er duizend in te zijn. Je hebt dus je honderd gulden beloning er al uitgenomen."

„Maar ik heb de portefeuille nog niet eens opengemaakt," riep boer van Bakel verstomd uit.

„Dat kun je nu wel zeggen," zei de vrek, „je krijgt de beloning in ieder geval niet." En daarmee sloot hij de deur.

„Zo, dat heb ik alweer verdiend," zei Rimpelzuur tot zichzelf, zijn magere handen wrijvend, „en die domme Van Bakel komt er toch nooit achter."

Wat had de gierigaard gedaan?

Toen hij merkte, dat hij zijn portefeuille verloren had, dacht hij: als ik bekend maak, dat ik *negenhonderd* gulden verloren heb, brengt de vinder ze waarschijnlijk niet terug, maar als ik zeg, dat hij honderd gulden beloning krijgt, natuurlijk wel. Maar de vrek wenste toch geen honderd gulden weg te geven, daarom had hij rondverteld, dat de portefeuille *duizend* gulden bevatte.

Diep ongelukkig en verongelijkt liep 't Bakeltje naar huis.

„Hé, boer van Bakel, je loopt me bijna omver!"

„O, pardon, burgemeester," stamelde het verbouwereerde Bakeltje.

„Maar wat kijk je ongelukkig! Wat is er gebeurd?" vroeg de burgemeester vriendelijk.

Na nog een paar aansporingen vertelde 't Bakeltje alles en hij eindigde met de woorden: „En nu zegt hij, dat ik er al honderd gulden uitgenomen heb, terwijl ik de portefeuille nog niet eens opengemaakt heb!"

„O, maar dat is gemeen!" riep de burgemeester kwaad uit. „We zullen eens zien, wat de rechter in de stad er van zegt."

Toen het geval aan de rechter was verteld, dacht hij lang na. Dan stond hij op en zei: „Daar Rimpelzuur beweert een portefeuille met duizend gulden te hebben verloren en er een met negenhonderd gulden is gevonden, kan die dus niet van hem zijn. De vinder mag dus de portefeuille drie maanden bewaren en als de eigenaar dan nog niet is komen opdagen, is het geld voor hem."

En zo kon Van Bakel zonder zorgen de toekomst tegemoet zien. P. D.



# KOMT OM ZIJN LOONTJE

schrokken door de klik, gevlucht. Die zou vannacht niet meer terugkomen.

Ontmoedigd en vol zelfverwijt klauterde het verkleumde Bakeltje uit de boom.

Toen hij de volgende morgen met stramme benen opstond, was hij dieper in de put dan ooit.

Zijn oogst mislukt, en de enige kans om nog wat geld te krijgen had hij door eigen schuld voorbij laten gaan. Hij kon wel huilen van spijt. Elke dag kon Rimpelzuur aan de deur komen en hij bezat geen cent. Maar nadat hij gegeten had, kreeg hij toch weer moed.

Met een schop en een zak ging hij op weg om de overgebleven aardappels en halmen te verzamelen. Het viel hem toch wel mee; hij moest er nog vier zakken bij halen om alles te kunnen bergen.

Toen hij zo aan het werk was, kreeg hij plots een idee. Waarom zou hij nog niet een kansje wagen? Veel kon hij er niet mee verliezen.

Hij pakte een schop, zocht een geschikte plaats op en begon verwoed te spitten. Na enkele uren had hij een gat van wel drie meter diep en vier meter lang gegraven.

De wanden maakte hij netjes glad en hij stampte alles goed aan.

Over de kuil heen legde hij een paar lange dunne stammetjes en daarop maakte hij van takken en bladeren een dak. Nu strooide hij over de gehele kuil aarde, zodat niets er op kon wijzen, dat dit een verraderlijke valkuil was.

Zo! Nu wat aardappels er op, als lokaas, en de zaak was klaar.

De volgende morgen kroop 't Bakeltje al vroeg zijn bed uit, kleedde zich haastig aan, pakte zijn geladen geweer en rende de deur uit.

Uit de verte vertelde de verwarde hoop takken hem al, dat het zwijn teruggeweest was.

Zou het in de valkuil zitten? Had hij wel diep genoeg gegraven? Met een bonzend hart liep hij er behoedzaam heen, zijn geweer in de aanslag, maar niets verraadde, dat de kuil werd bewoond.

Met trillende knieën gluurde 't Bakeltje over de rand.

Boem, hij schrok er van. Het leek wel of de hel was losgebroken. Met een woedend geknor rammeide het zwein de wanden van zijn kooi. De grond trilde.

't Bakeltje schouderde zijn geweer. Whamm! Het schot weerkaatste tegen de bosrand.

Het zwijn wentelde zich nog een keer om, dan was het dood.

Dol van vreugde danste het Bakeltje om de kuil heen, dan rende hij als een bezetene naar huis, over zijn eigen benen struikelend.

Haastig at hij wat, terwijl Anne naar buurman ging om te vragen of hij hen wilde helpen om met zijn paard en wagen het wilde zwijn te halen.

Met moeite konden ze met zijn drieën het zwijn op de wagen tillen. Het was een oud, reusachtig groot dier; alleen was het jammer, dat het zo mager was. Het was blijkbaar uitgehongerd geweest.

Dat was een tegenvaller, want er was niemand, die het vlees wilde kopen.

Voor de huid had de schoenmaker wel wat over.

Het viel nog niet mee voor 't Bakeltje om die dikke huid er af te halen, maar eindelijk hing hij hem met een voldaan en trots gezicht in een boom om te drogen.

Maar....

Terwijl zijn vrouw naar het dorp was en 't Bakeltje na alle vermoeienissen een uiltje knapte, kwam er een dief, die, jaloers op 't Bakeltje, de huid uit de boom haalde en er mee verdween.

Toen 't Bakeltje ontwaakte, was Anne al thuis.

„De schoenmaker wil voor de huid wel vijftig gulden geven," zei ze, „maar waar heb je hem eigenlijk gelaten?"

„Hij hangt in de boom achter het huis."

„In de boom? Maar ik heb niets gezien," riep Anne uit met een ongerust gezicht.

„Dan.... dan, maar hij moet er zijn," zei 't Bakeltje, terwijl hij de deur uitrende.

Op de drempel bleef hij stokstijf staan. „Hij is weg! Hij is gestolen," bracht hij er met moeite uit.

„En, heb je de huid al gevonden?" vroeg zijn buurman, toen 't Bakeltje langs zijn huis kwam.

„Nee, nog niet," antwoordde hij toonloos. „Gisteren is Rimpelzuur voor de vierde keer geweest. Ik heb nog één week uitstel kunnen krijgen."

„Geef de moed nog maar niet op," zei de buurman, die medelijden met het arme boertje had, „Weet je, dat Rimpelzuur duizend gulden verloren heeft? Als je ze vindt, krijg je honderd gulden beloning."

„O," antwoordde 't Bakeltje zonder belangstelling, „dat is anders helemaal zijn gewoonte niet."

Dan nam hij afscheid.

Toen hij zo vol sombere gedachten met zijn hoofd naar beneden gericht over 't veld dwaalde, zag hij ineens iets liggen. Hij schopte er tegen. Het leek wel een portefeulile. Als dat eens.... Ja, het wás een portefeuille. Die moest Rimpelzuur verloren hebben. Honderd gulden beloning! Hij rende naar huis, knapte zich wat op en begaf zich naar het huis van de geldschieter. 't Bakeltje overhandigde hem de nog ongeopende portefeuille.

„Alstublieft," zei hij, „hier is het geld, dat u verloren hebt."

„Hm," zei Rimpelzuur alleen maar, de portefeuille openend. „Honderd, twee-, drie-,.... acht-, negenhonderd gulden zijn er maar in. En er behoren er duizend in te zijn. Je hebt dus je honderd gulden beloning er al uitgenomen."

„Maar ik heb de portefeuille nog niet eens opengemaakt," riep boer van Bakel verstomd uit.

„Dat kun je nu wel zeggen," zei de vrek, „je krijgt de beloning in ieder geval niet." En daarmee sloot hij de deur.

„Zo, dat heb ik alweer verdiend," zei Rimpelzuur tot zichzelf, zijn magere handen wrijvend, „en die domme Van Bakel komt er toch nooit achter."

Wat had de gierigaard gedaan?

Toen hij merkte, dat hij zijn portefeuille verloren had, dacht hij: als ik bekend maak, dat ik *negenhonderd* gulden verloren heb, brengt de vinder ze waarschijnlijk niet terug, maar als ik zeg, dat hij honderd gulden beloning krijgt, natuurlijk wel. Maar de vrek wenste toch geen honderd gulden weg te geven, daarom had hij rondverteld, dat de portefeuille *duizend* gulden bevatte.

Diep ongelukkig en verongelijkt liep 't Bakeltje naar huis.

„Hé, boer van Bakel, je loopt me bijna omver!"

„O, pardon, burgemeester," stamelde het verbouwereerde Bakeltje.

„Maar wat kijk je ongelukkig! Wat is er gebeurd?" vroeg de burgemeester vriendelijk.

Na nog een paar aansporingen vertelde 't Bakeltje alles en hij eindigde met de woorden: „En nu zegt hij, dat ik er al honderd gulden uitgenomen heb, terwijl ik de portefeuille nog niet eens opengemaakt heb!"

„O, maar dat is gemeen!" riep de burgemeester kwaad uit. „We zullen eens zien, wat de rechter in de stad er van zegt."

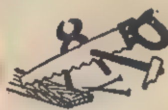
Toen het geval aan de rechter was verteld, dacht hij lang na. Dan stond hij op en zei: „Daar Rimpelzuur beweert een portefeuille met duizend gulden te hebben verloren en er een met negenhonderd gulden is gevonden, kan die dus niet van hem zijn. De vinder mag dus de portefeuille drie maanden bewaren en als de eigenaar dan nog niet is komen opdagen, is het geld voor hem."

En zo kon Van Bakel zonder zorgen de toekomst tegemoet zien. P. D.





# De kleine knutselaar





# WAT KUN JE VAN VINGERAFDRUKKEN MAKEN?

Eerst en vooral: hoe maak je zo'n vingerafdruk? Heel eenvoudig. Je zorgt een potloodstompje bij de hand te hebben en haalt er het dunne zwarte staafje grafiet uit. Met een mesje krab je dit af, totdat je een klein hoopje zwart poeder bij elkaar hebt. Dan strijk je eens flink door je haren met je vingers en drukt die vingers dan stevig op een velletje wit papier. Je strooit er het zwarte poeder overheen, schudt het velletje goed en klopt er het teveel aan poeder af. Je zult eens zien wat 'n fijne vingerafdrukken of je dan hebt.

We laten hier enkele modelletjes volgen. Er zijn er heel aardige bij: zoals die poesjes en de aap, het varkentje en de neushoorn. Maar je kunt er nog heel wat méér bij maken.

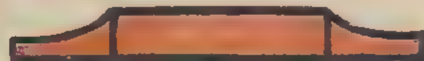
Zorg er echter voor goed jullie handen te wassen voordat je ergens anders aan begint, want jullie vingertjes worden er wel 'n tikje zwart van.

Je kunt dan bijvoorbeeld met broertjes en zusjes een wedstrijd op touw zetten, wie de meest geslaagde of leukste tekening heeft weten te verzinnen.

Aan de voorbeelden, die we geven, kunnen jullie zien dat er hier en daar maar weinig moet worden bijgetekend.

## EEN KRUIWAGENTJE

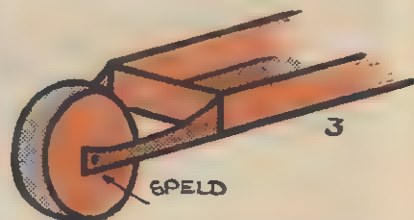
Je hebt hiervoor nodig: vier lucifersbakjes en een speld. Haal de bodem uit drie van de doosjes en maak de zijkanten los.



1. Knip twee zijstukken van de lucifersdoosjes



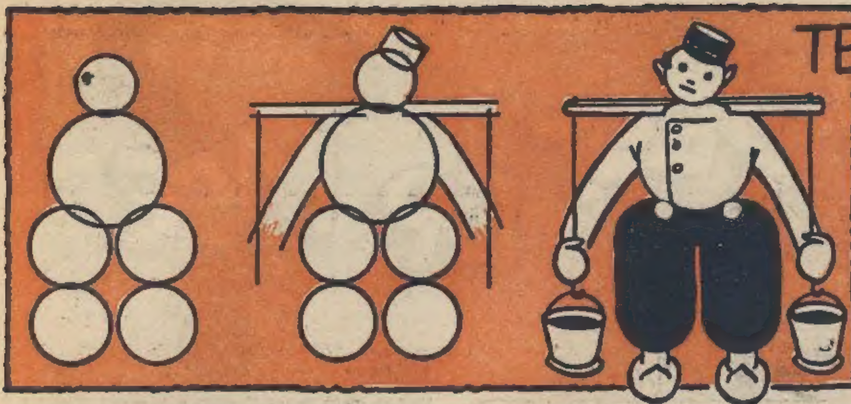

2. Plak die zijstukken tegen een ander bakje aan




3. Maak het rad van een schijfje kurk

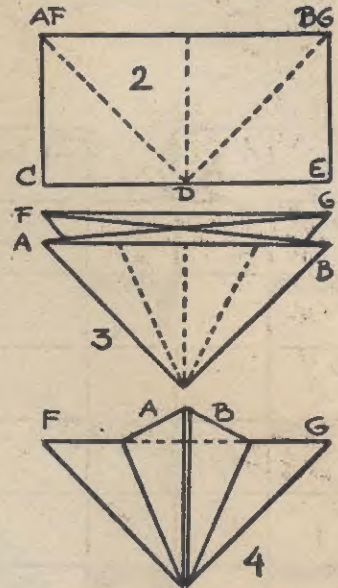



4. Maak de poten van een tweede zijstuk waarvan je de uiteinden hebt omgebogen. Kijk goed naar het kleine model.



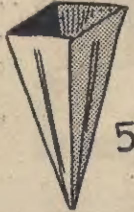
# TEKEN JE MEE?

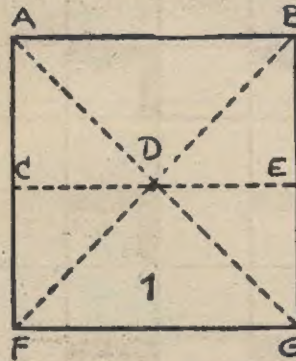
Voor een kwartje en vier dubbeltjes teken je een boertje. Kijk maar naar het model.




# EEN DRINKBEKER

Vouwen volgens de stippellijnen van fig. 1. Vouw nu middendoor volgens de lijn C.D.E (fig. 2). Vouw de punten C en E naar binnen (fig. 3). Dit geeft 4 afzonderlijke hoeken F.G.A.B. Vouw nu de hoeken volgens de puntlijnen en breng de punten A en B bij elkaar. Draai om en vouw G en F bij elkaar op dezelfde wijze. Sla de punten A.B en F.G naar binnen om.




# EEN FIETSENSTANDER

Het gebeurt maar al te vaak, dat we bij het thuiskomen de fiets maar ergens neerkeilen. Als we ze weer nodig hebben, nou, dan staat of ligt zij er nog wel.

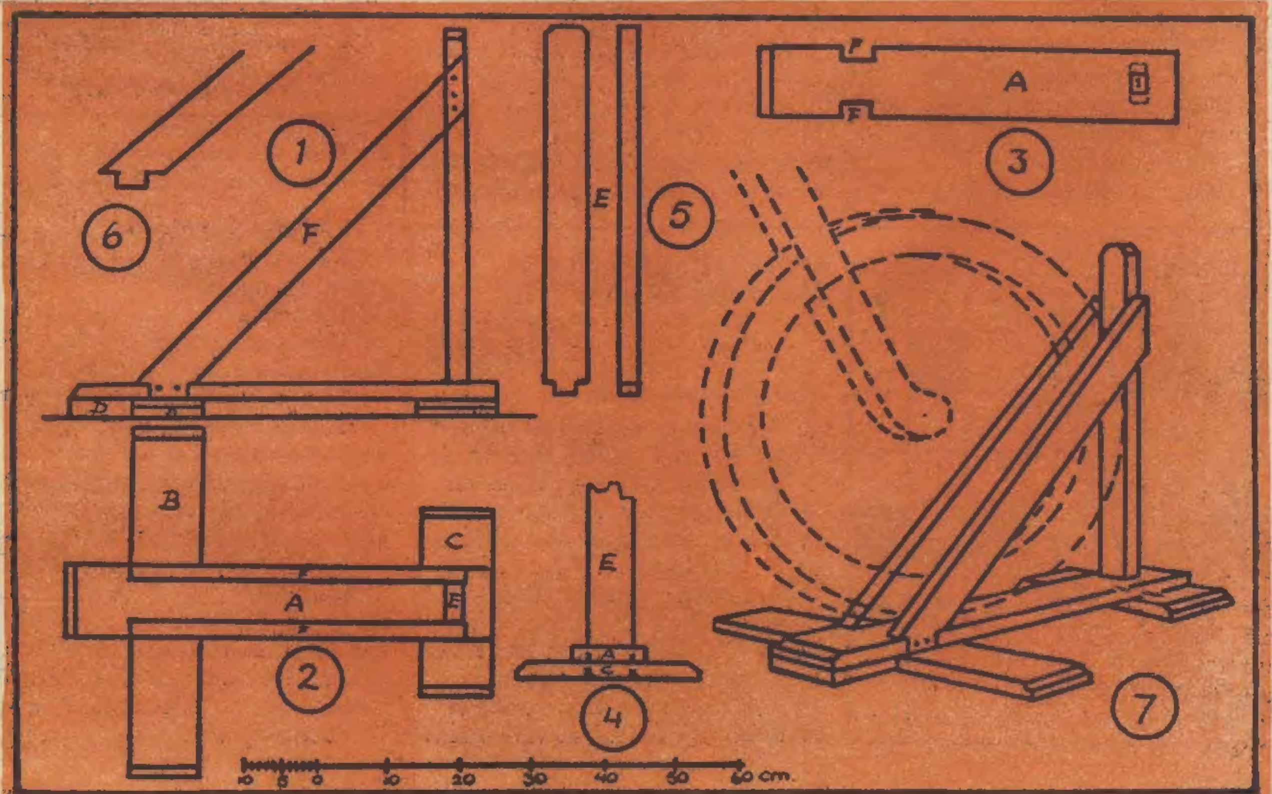
Nee, dat gaan we anders doen.

Een paar plankjes, wat spijkers. We timmeren een eenvoudige en toch goede fietsenstander in elkaar.

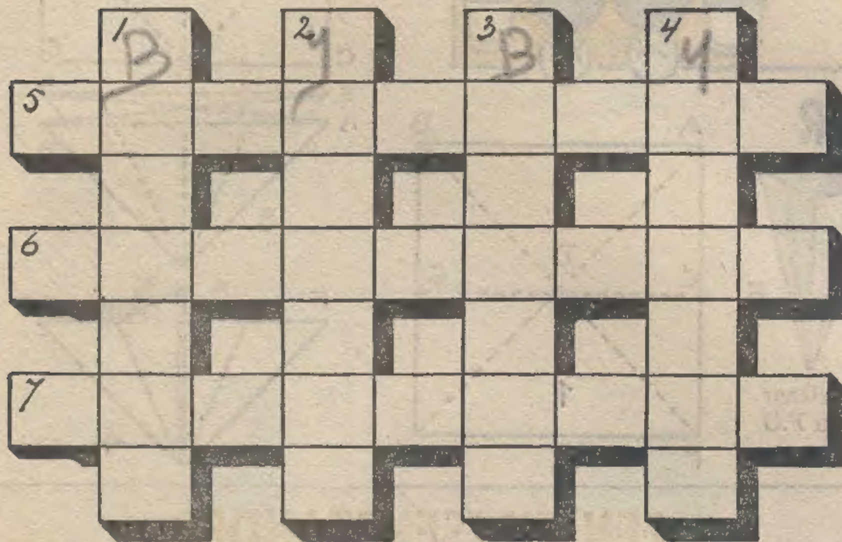
Moeilijk? Helemaal niet. Kijk maar naar het model, dat duidelijk aangeeft hoe en welke plankjes in elkaar grijpen. Aan de hand van de bijgevoegde schaal reken je zelf wel uit hoe groot de stander wordt.

Beitsen of schilderen naar keuze.

Je hebt allemaal wel een oudere broer, die overweg kan met beitel en hamer? Anders zetten jullie paps maar aan de slag. Die doet het vast.



# WIE PUZZELT ER MEE?



## HEKWERKPUZZLE

*Van boven naar beneden:*

1 Een klein kindje
2 Dat doet een poes als hij erg tevreden is
3 Plaats, waar treinen aankomen en vertrekken
4 Ander woord voor regeren

*Van links naar rechts:*

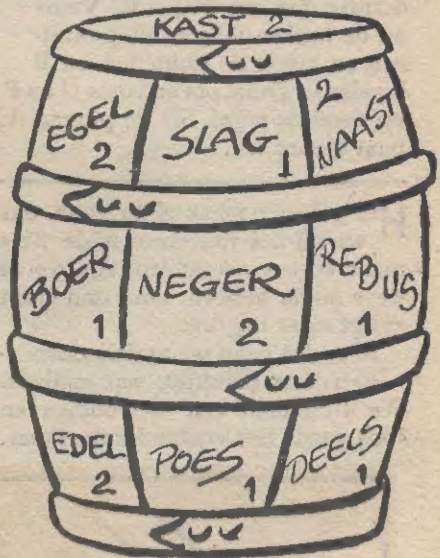
5 Steen, waarop men bijvoorbeeld messen slijpt
6 Meisjes, die turnen
7 Ander woord voor medelijden

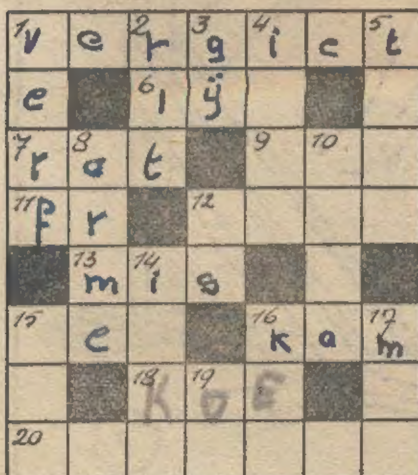
Om de woorden te maken, heb je de volgende letters nodig: a - d - d - e - e - e - e - e - e - e - e - e - e - e - e - e - g - h - i - i - k - l - l - m - n - n - n - n - n - n - n - n - o - o - p - p - r - r - r - r - s - s - s - s - s - s - s - t - t - t - t - t - t - u - u - ij.

Als je dus een woord niet zo een twee, drie ziet, kun je, door van deze letters weg te strepen wat je al hebt gebruikt, zien uit welke letters de ontbrekende woorden bestaan en dat helpt natuurlijk veel.

## EEN WOORDEN-GRABBELTON

Van elk woord uit deze grabbelton kun je een of meer nieuwe woorden maken (zie cijfers). Je hoeft daarvoor niets anders te doen dan de letters een beetje door elkaar te gooien.



## KRUISWOORD-PUZZLE

*Van links naar rechts:*

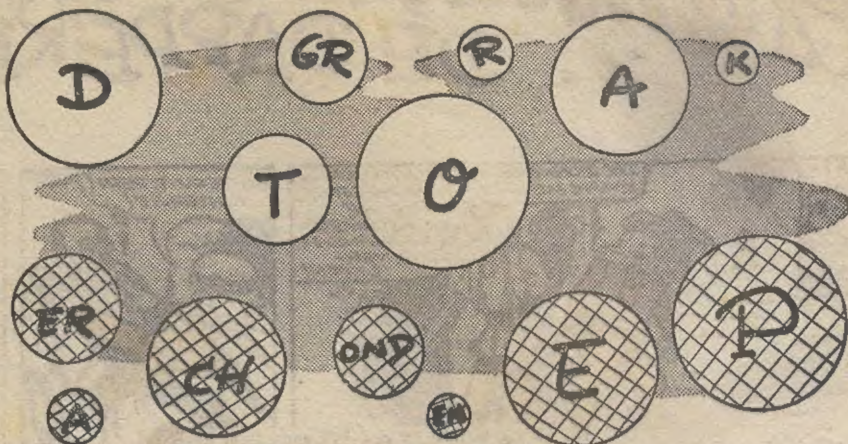
1 't Hoort in de keuken thuis, 't zit vol gaatjes en moeder gebruikt het om iets af te gieten
6 Meisjesnaam (afkorting van Ida)
7 Knaagdier (familie van de muis)
9 Het veld van ...
11 Afkorting van franc (Frans geldstuk)
12 Zo'n ribbeltje in een boomblad
13 Tegenovergestelde van raak
15 Een boom, die altijd groen is
16 Gebruik je om je haar te kammen
18 Dier, dat melk geeft
20 Sieraad om om de hals te dragen

*Van boven naar beneden:*

1 Kleurstof, die je met een kwast ergens opsmeert
2 Rijtocht
3 Deftig woord voor u
4 Plan. Een goed .... hebben
5 Brandstof, gemaakt van veen
8 Tegenovergestelde van rijke
10 Meisjesnaam
12 Afkorting van Nederlandse Spoorwegen
14 Daar doop je je pen in
15 Een muur van aarde in of langs het water
16 Grote, zware steen
17 Insect, dat kan steken
19 Het broertje van Sien. Hoofdpersoon uit een leesboek voor de kleintjes

Hier zijn zeven ballen en zeven netten. Alle zeven verschillend van grootte. Elke bal past precies in een bepaald net en de letter of letters op die bal horen bij de letter of letters van dat net. Wanneer je nu die ballen in de juiste netten plaatst, kun je de letters van onze rebus in de juiste volgorde lezen. Je moet beginnen met de grootste bal en dan steeds een kleinere nemen. Noteer de letters op elke bal en elk net goed. Hoe luidt ons spreekwoord deze week?

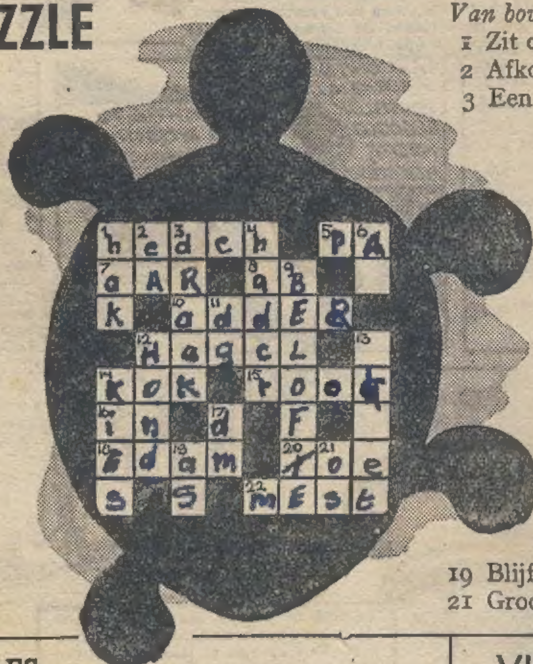
## ONZE SPREEKWOORDENREBUS




## SCHILDPADPUZZLE

*Van links naar rechts:*

1 Ander woord voor vandaag
5 Ander woord voor vader
7 Halm, waarin zich graankorrels bevinden
8 Jongensnaam (afkorting v. Abe)
10 Gifslang
12 Witte korrels, die bij slecht weer soms uit de lucht vallen
14 Deze man heeft een blauwe ruitjesbroek aan, een wit jasje en heeft een witte muts op! Wie is dat?
15 Zit in de schoorsteen
16 Tegenovergestelde van uit
18 Daar wonen de Edammers
20 Ander woord voor gesloten
22 Dient om de grond vruchtbaar te maken



*Van boven naar beneden:*

1 Zit onder je schoen
2 Afkorting van: en andere
3 Een monster, dat in sommige sprookjes nog vuur spuwt op de koop toe
4 Dichterbij
6 Ander woord voor klaar
9 Als je iets belooft, doe je een .......
11 Afkorting van decigram
12 'n Huisdier, dat kan blaffen
13 Een optocht
14 Zit in je mond, je kauwt er mee
17 Afkorting van decimeter
19 Blijft over als iets verbrand is
21 Groot, sterk dier

### OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES uit ons vorig nummer

*Spreekwoordenrebus*

OOG OM OOG
EN TAND OM TAND

Dat is het strenge recht der wedervergelding, der weerwraak zonder barmhartigheid. Iemand, die in de oudheid een misdaad beging, zou een straf belopen, welke aan de aard van de misdaad volkomen gelijkwaardig was. Kon zulk een straf al gerechtvaardigd zijn in een tijd van zoveel ruwer zeden en opvattingen, thans gaat men bij het opleggen van straf van heel andere gedachten uit. En het oude vergeldingsrecht van oog om oog en tand om tand — het jus talionis, zoals men dat noemt — vindt geen toepassing meer.

KRUISWOORDPUZZLE

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| P | A | K | S | T | E | R | S |
| R | I | E | T | | I | E | P |
| I | | T | A | N | G | | E |
| K | L | E | M | | E | L | K |
| | A | L | P | I | N | O | |
| A | S | S | E | N | | E | R |
| N | S | | N | | A | | A |
| S | O | M | | T | R | A | M |

DRIEVOUDIGE TOVERRUIT

1 Tor, 2 Toren, 3 Rem, 4 Bel, 5 Negen, 6 Les, 7 Bad, 8 Namen, 9 Den.

TOVERPUZZLE

Draad, Evers, Niets, Erika, Meeuw, Aster, Recht, Kegel, Eland, Nacht. DENEMARKEN.

PINGUINPUZZLE

Van links naar rechts: aap, mi, en, eng, al, ei, even, kaal, adat, tal.

Van boven naar beneden: amen, pinguin, el, agenda, eelt, in, vaal, kat.

## VISITEKAARTJES-PUZZLE

Wat is het beroep van deze beide personen? Dit beroep is te distilleren uit de letters, die op elk visitekaartje staan. Het zijn beide mannelijke beroepen.

C.H.I. TORTEL
R. I.
EPE

H.G. DOOFT
ANE

# Hamid, de Dappere

Op een goede dag bezoekt Hamid, de jonge sjeik van El Bashan, een koffiehuis in Marokko en helpt daar een oude bedelaar, die door een man, Karel Zorn, wordt bedreigd. Zorn probeert de sjeik van het leven te beroven, maar deze blijft ongedeerd en komt met zijn bediende Pepi in een ruïnenstad.







Sjeik Hamid en zijn bediende Pepi bevinden zich in verschrikkelijk gevaar. Ze weten niet, dat hoog boven hen op de galerij van de toren een rotsblok zweeft. Plots ziet Hamid de schaduw van het steenblok en ogenblikkelijk handelt hij.



De geschrokken Pepi schiet zo snel achteruit, dat hij de deur van de toren openstoot. Het rotsblok valt in gruizels op de grond.










Pepi's schrik maakt plaats voor verontwaardiging. Met gebalde vuisten bestijgt hij de trap naar de galerij. Deze is leeg en Hamid denkt, dat de kerel langs het touw is ontsnapt.







Terwijl de kloeke jonge sjeik door de lucht zweeft, naderen er drie ruiters. Een er van is Hamid's bittere vijand, Karel Zorn. Deze denkt, dat hij nu de sjeik in handen heeft.












Hamid ondervraagt de gevangen Arabier. Hij wil weten, waarom deze tweemaal een aanval op zijn leven deed. De man geeft daarvoor een vreemde verklaring, maar spreekt hij de waarheid?




De plotselinge komst van Karel Zorn en zijn trawanten is een verrassing voor Hamid. Hoe zullen de jonge sjeik en zijn trouwe bediende uit de handen van hun vermetele vijanden blijven?